

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Caroli Scribani[i] Amor Divinvs

Scribanius, Carolus

Mogvntiæ, 1616

Cap. VIII. Clai quibus affixus Christus cruci.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46242)

CAPVT VIII.

*Clauis quibus affixus Christus
cruci.*

CREDERES amorem volucris
 similem, & ne periculum à fuga
 foret, in clauandum. Cauea contine-
 retur, & haberetur blandius; parieti-
 bus cingeretur tamquam spatioso
 carcere; siluis concrederetur tam-
 quam assuetus ad amati dexteram
 recurrere. At clavis configi, ne ela-
 batur, durum; adeoque crudele &
 barbarum saperet, ni amor ipse vl-
 tronea oblatione in clauari voluisset,
 vt amoris sui magnitudinem osten-
 deret. Quare ne veteremur fugam,
 ne allicientis ad se fraudem, configi
 clavis voluit, vt quicumque amat
 frui iam liber amore possit; illiusque
 inhaerere & castis satiari amplexi-
 bus. Eueniat hoc mihi. Sed ne-
 que satior amplexibus, ita auarus

N 2 omnis

omnis amor est, nisi me totum ferro iisdem amoris clavis amori meo confixum. ô die! exorere meus Sol tantum te fruar amor meus, sed non nisi iisdem clavis confixus tibi, nulla nos vis, tempestas nulla, quæcumq; maligno afflatu nata separare possit.

At durum est configi clavis; etiam molle est, si configar amori. Crude ferreis terebrari clavis; etiam mite conterebret amori. Barbarum est igno configi clavis; etiam humano si configar amori. Nam quid verum clavos? amabo etiam, si illis affigam amori: amabo & flammam, si illis coniungar amori: amabo & inferos ignes, si illis adnectar amori. Nam maior me intus alit flamma, si verum amore, quàm omnis alius mihi possit ignis; ita validior me tenet clavis, si adnectar intus amori, quàm clavi omnes, ferrum omne adnectar te ligno valeat. Ignorat flammam, quæ cruci, m

maiore ardet flamma; nescit clauos,
 qui validiore configitur nexu. Quid?
 quod non sentiat flammam, non sen-
 tiant clauos, quisquis amoris ardet i-
 gnibus, aut trabali amoris clauo in-
 nexus amoris est. Et tamen fatenda
 veritas est. Durum fuit ferrum quo
 affixus fuit amor meus. Duriora ta-
 men fuerunt scelera mea, quibus suf-
 fixus fuit amor meus. Audeo, & sua-
 nes clauos dicere, si illos cum crimi-
 nibus meis compararem, ita hæc supra
 omne ferrum durefcunt; vt plumas
 clauos omnes malleosque dixeris,
 quibuscumque incudibus sudatos,
 si cum sceleribus meis composueris.
 Nihil Ætna simile, nihil Vulcania
 protrusit fornax. Vincunt omnem
 duritiem, immanitatem omnem
 crimina mea, quæ amorem meum
 barbaro planè more confixerunt
 cruci. Quo magis miror amorem, a-
 mo amorem, qui vltro se obtulit
 cruci, malleo & clauis; crederes reum

N 3 ingen-

ingentium ab orbe scelerum mere-
 bar, fateor, & maiora merebar. sed
 quid peccauerat amor meus? dimit-
 titur nocens reus, punitur innocens
 amor. Quæ hæc iustitia est, absoluit
 nocentem, damnari innocentem
 iustitia hic exulat. Amoris hæc im-
 peria sunt; nisi & iustitiæ velis; cum
 delicta mea, quæ cruces, quæ clauos
 merebantur, in se suscepit amor
 meus, ære suo, corpore suo luenda.
 Nam ego licet affixus cruci, qui po-
 teram iustitiæ leges explere, quæ
 nulla in me tormenta explere pote-
 rant? quare ne careret diuina iustitia
 fructu suo, maior me, nec inferior
 debitis satisfacere debebat. nullus hoc
 poterat, nisi amor meus.

Verum indignum vnigenito Pa-
 tris pro nocentibus pati. Vicit inde
 gnitatem amor, & pro nocente reo
 innocetem obtulit carnem, sangui-
 nem, animam: vt indignantem pro
 pè iustitiam, quæ reum sibi clamabat
 tradidit

tradi, vinceret misericordia & amor, qui innocentem tradidit rei vestibus indutū, vt reus iam videretur qui innocens erat. Pro mancipio ergo, seruo, reo, sceleribus facto; dominum, regiam sobolem, regni hæredem, in quo non dolus non macula, clavis cruci suffigendum, in delictorum meorum expiationem, in debiti erogationem, tradidit amor.

Non amem vos mei clavi! perieram sine vobis, & perieram æternū nulla spe veniæ, mitigationis pœnarum nulla. Et tamen quis non oderit clauos? imò, quis oderit clauos sine quib. salus iam nulla? & inhumanum interim amare clauos, quibus tam barbara suffixione inclauatur dilectus meus. Et amare tamen cogor hos clauos. Non quòd amem vulnera amoris mei, sed quia clauos & vulnera amauerit dilectus meus. Nam cum indignum me amore, desperiret amor, & via sceleribus meis

N 4 inter-

interclusa potiendi amato? delegit
 & adamauit clauos amor meus, vul-
 neraque, quibus potiretur amato;
 vt, si amem quod amauit amor meus,
 non videar aberrasse ab amore meo,
 ab affectu illius. Sanè si non amasset
 hos clauos, non seruasset vulnera in-
 ornatum, in testationem & incenti-
 uum amoris. Vtrò delegisse, tulisse,
 & seruasse, amasse fuit. Vt & ego nunc
 amem vulnera, amem clauos, per
 quos mihi aditus ad vulnera, ad inti-
 ma dilecti mei, à quibus sine vulne-
 ribus exulabam. Accesserunt vulne-
 ra, & patefacta mihi regia antè clau-
 sa, reserati cæli. Vt clauos hos colam
 tamquam cæli clauos, tamquam re-
 giae dilecti mei reserantia claustra.

Beati planè clauis. Magis si me con-
 figatis amori meo, & æterno confi-
 gatis nexu, vt æternum vos amem,
 venerer æternum tam sancti nexum
 felicia internodia, & tamquam for-
 tunatum gluten amoris, & mei. Æ-
 ternum

ternum tantum nectar, æternum a-
 mem. Nec finis huius nexus, nec fi-
 nis in omne ævum votivo sit amori.
 Hic si configendus clavus, beatus,
 dum potiar amore. Hic, si crux &
 lancea, spinæq; adnectantur & ver-
 bera, felix, dum per hæc iungar amo-
 ri. Et quem terreant tormenta & cla-
 vi, qui amorem & coronas, piæmia
 & triumphos cogitet? nam si in mol-
 libus amorem quæras, erras. Nullis
 rosis aut violis cinctus decumbit a-
 mor. Lacrymis, sudoribus, sanguine
 ubique natat. Intuere hortum, præ-
 torium, Calvariæ locum. non omnis
 hic duritia, inbonitas, insuauitas, a-
 cerbitasq; gradum fixit? ita quisquis
 aliquando in plenum amorem cogi-
 tat, segregetur ad strictiorem disci-
 plinam, robori per ardua ædificando
 vacet, preludat durioribus. Quid ex-
 pauescis ad sudorem, horres ad vul-
 nera, accusas sanguinem? etiam in
 humanis sub præmio periturae lau-
 dis,

N S

dis, nihil homini tam prosperè concessum, quin ei admistum sit aliquid molestiarum, vt etiam in amplissima quaque lætitia subsit semper aliqua non leuis querimonia, coniugatione quadam mellis & fellis. vt dictum bene, *Vbi vber ibi tuber*; ita & in diuini, miscetur dulcibus acerbis, quam diu hic animam trahimus. At vbi emissi in magnum illum diem puræque lucem, reddemur nobis decussis durioribus; æternoq; suauis nexu, omni lachryma siccata, omni suspirio demesso, omni mœrore deterlo iungemur amoris. Ita eueniat mihi, vt hic clavis, ibi in omnem æternitatem beata associatione configar amoris meo.

CAPVT. IX.

Votum cruci Saluatoris nostri.

Quam mereor pœnam, cum tu mihi
caussa salutis,

Impi